

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1841	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μᾶρκ. 9,17-31) 30 Μαρτίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἄς προσέξουμε τὰ παιδιά!

«Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῶ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν» (Μᾶρκ. 9,21)

Ολοένα καὶ πλησιάζουμε στὴ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάστασι, χρειάζεται ψυχικὴ **προετοιμασία**. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς προσπαθεῖ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μὲ τὶς πυκνότερες ἀκολουθίες, τοὺς ωραίους ὕμνους καὶ τὰ τροπάρια. Τὴν Τετάρτη ποὺ μᾶς ἔρχεται εἶνε ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος καὶ θ' ἀκούσουμε· «*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι...*». Καὶ ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἡ Τετάρτη τῶν Νηστειῶν, εἶνε μία προετοιμασία γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος μᾶς διηγεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριός μας. Τὸ **θαῦμα** αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ὁ νικητὴς τῶν δαιμόνων, ὁ πραγματικὸς φίλος κάθε ἀνθρώπου ποὺ βασανίζεται.

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ θαύματος εἶνε γνωστό, δὲν θὰ τὸ διηγηθῶ λεπτομερῶς. Σύντομα λέω μόνο, ὅτι ἕνα παιδί ἀρρώστησε. Μακάρι νὰ ἦταν ἀρρωστο· αὐτὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔπασχε ἦταν χειρότερο ἀπὸ ἀρρώστια· τὸ παιδί ἦταν δαιμονόπληκτο. Ὁ σατανᾶς, ποὺ εἶνε μιὰ πραγματικότης κι ἂς μὴ τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, μπήκε μέσα του σὰν ἀγκάθι, ρίζωσε καὶ τὸ τυραννοῦσε. Ἐπεφτε στὸ νερό, στὴ φωτιά, ἀπὸ γκρεμούς, ἀφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια, τοῦ ἔδεσε τὴ γλῶσσα νὰ μὴ μιλήῃ, τοῦ ἔφραξε τ' αὐτιά νὰ μὴ ἀκούῃ· ἦταν **ἕνα τρισάθλιο ὄν**. Τό ἔβλεπε ὁ πατέρας καὶ καιγόταν. Τὸ πῆγε σὲ πολλούς· κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Μόνο ὁ Χριστὸς τὸ θεράπευσε· πῶς; μόνο μὲ τὸν παντοδύναμο λόγο του. Μὲ ὄση εὐκολία ὁ γιατρός βγάζει τὸ σάπιο δόντι ποὺ πονάει, μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη ὁ Χριστὸς ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὸ παιδί τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Τὸ παιδί ἐλευθερώθηκε, ἔγινε καλά,

μιλοῦσε, ἄκουγε. Χαρὰ στὸν πατέρα! Κι ὁ πατέρας ἔπεσε στὰ πόδια καὶ εὐχαριστοῦσε τὸ Χριστό. Αὐτὸ μὲ συντομία εἶνε τὸ θαῦμα.

Ὅποιος τὸ διαβάξει ὁμως καὶ προσέξῃ τὸ διάλογο μεταξὺ Χριστοῦ καὶ πατέρα, θὰ τοῦ γεννηθῇ μιὰ ἀπορία. Ἐμεῖς ξέρουμε καὶ πιστεύουμε ἀκραδάντως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ ὡς Θεὸς εἶνε παντογνώστης, τὰ ξέρει ὅλα· δὲν ὑπάρχει λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας ποὺ νὰ μὴν τοῦ εἶνε γνωστὴ. Ἦξερε λοιπὸν τὸν πατέρα, ἤξερε καὶ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ καλύτερα ἀπ' αὐτόν. Συνεπῶς ἤξερε καὶ πότε τὸ δαιμόνιο μπήκε στὸ παιδί. Ἀφοῦ λοιπὸν ἤξερε, **γιατί ρωτᾷ** «Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῶ;», ἀπὸ πότε τοῦ συνέβη αὐτό; (Μᾶρκ. 9,21). Ἄγνοοῦσε ὁ Χριστὸς; Ὁχι. Γιατί τότε ρώτησε;

Ἐρώτησε, γιὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ στὸν πατέρα ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε, τὸ «Παιδιόθεν» ποὺ εἶπε, ὅτι τὸ κακὸ ἦταν ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια, θέλησε ὁ Χριστὸς νὰ παρατηρήσῃ - **νὰ ἐλέγξῃ τὸν πατέρα γιὰ ἀμέλεια**· διότι καὶ αὐτὸς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ παιδιοῦ· ἔδειξε ἀδιαφορία, δὲν φρόντισε. Στὴν ἀρχή, ποὺ ἡ «φωτιά» ἦταν μικρὴ, δὲν τὴ ἔσβησε· ἄφησε καὶ φούντωσε, κι ὅταν πιά τὸ κακὸ ρίζωσε, τότε ἔτρεξε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐρώτησι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀπάντησι τοῦ πατέρα εἶνε ἔλεγχος γιὰ τοὺς περισσοτέρους γονεῖς· ποὺ θὰ ἔπρεπε σήμερα νὰ ἔνε ὅλοι στὴν ἐκκλησία, ν' ἀκούσουν τὸ εὐαγγέλιο αὐτό· εἶνε ἕνας **ἐλεγχος τῶν γονέων**.

Ἦ πατεράδες καὶ μανάδες μὲ μικρὰ παιδιά· τὰ καμαρώνετε, τὰ λέτε ἀγγελούδια. Εἶνε ἀραγε; Μακάρι νὰ ἦταν. Τὰ παιδιά, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ θυσιάζεστε γι' αὐτά, μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶνε παιδιά τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας, ἔχουν μέσα τους διάφορες **κακίες καὶ ἐλαττώματα**.

● Βλέπετε αὐτὸ τὸ ἀγγελουδί κι ἅμα δὲν γίνῃ τὸ θέλημά του, γίνεται μέσα στὸ σπίτι τύ-

ραννος· ἂν δὲν γίνῃ τὸ θέλημά του, πεισμώνει, πέφτει κάτω χτυπιέται κι ἀφρίζει σὰν τὸ δαιμονισμένο τοῦ εὐαγγελίου. Εἶνε μικρὸ δαιμόνιο τὸ **πεῖσμα**; Νὰ σκεφτῆς, μάνα, πολὺ καλά· ἀλλοίμονο ἂν αὐτὸ τὸ πεῖσμα αὔριο μεγαλώσῃ.

● Βλέπεις ἐσὺ ἢ ἄλλῃ μάνα τὸ παιδί, ποὺ δὲν τολμάει νὰ τὸ πειράξῃ ἄλλο παιδί, ἀλλὰ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ θυμώνει, ὀρμάει, ἀρπάζει πέτρες ἢ ὅ,τι ἄλλο βρῆ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ ἀδελφάκι του; Ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς ἔριδος, τῆς **φιλονικίας**. Εἶνε μικρὸ τὸ δαιμόνιο αὐτό;

● Βλέπεις τὸ ἄλλο ἀγγελουδί σου, ποὺ τὸ λές «χρυσό μου», καὶ μόλις δώση κανεὶς στὸ ἄλλο παιδί μιὰ κούκλα ἢ κάτι ἄλλο, κιτρινίζει σὰ λεμόνι. Τί ἔχει μέσα του; Ἔχει τὸ σοβαρὸ ἐλάττωμα ποὺ λέγεται **φθόνος**. Εἶνε μικρὸ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, νὰ φθονῇ τὸ ἀδελφάκι του γιατί τὸ χάριδεψαν ἢ τοῦ ὄωσαν ἓνα παιχνιδάκι;

● Βλέπεις ἐσὺ μάνα τὸ ἄλλο ἀγγελουδί σου νὰ ἔχῃ μιὰ μανία καταστροφῆς· ὅ,τι βρῆ μπροστά του τὸ σπάζει, βασανίζει ζῶα, σκοτώνει πουλιά, περιπαίζει τοὺς γέρους. Ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς **κακίας** καὶ μοχθηρίας· οἱ ψυχολόγοι λένε ὅτι, ἂν δὲν τὸ προσέξῃς θὰ γίνῃ σαδιστής, νὰ χαίρεται ὅταν σπάζει τὸν ἄλλο.

Τὰ παιδιὰ εἶνε μῆλα ὠραῖα ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ μέσα ἔχουν σκουλήκι, ἔχουν μέσα τὸ κακό. **Τί πρέπει νὰ γίνῃ;** Πρέπει νὰ τὰ προσέξουμε ὅσο εἶνε μικρὰ καὶ τὸ κακὸ σὲ μικρὴ ἔκτασι.

● Κάποιοι ὀνομαστὸς πνευματικὸς πατέρας, γιὰ νὰ διδάξῃ τὰ παιδιὰ του ὅτι πρέπει ἀπὸ μικροὶ νὰ φροντίζουν, γιατί τὰ πολυχρόνια πάθη εἶνε δυσίατα ἂν ὄχι ἀθεράπευτα, τοὺς πῆγε μιὰ μέρα στὸ περιβόλι, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα δέντρα. Βλέπετε, λέει, αὐτὸ τὸ μικρὸ θάμνο; ξερριζώστε τον. Τὸν ξερριζώσαν μὲ εὐκολία. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ δεντράκι; ξερριζώστε το. Τὸ ξερριζώσαν. Βλέπετε τὴ λεμονιά; ξερριζώστε την. Ἐδῶ δυσκολεύτηκαν λίγο. Βλέπετε τὴν ἀμυγδαλιά; γιὰ προσπαθῆστε. Προσπάθησαν ὅλοι μαζί, μὰ δὲν μπόρεσαν· εἶχε τὶς ρίζες βαθειά. Καταλάβετε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ; Τὰ ἐλαττώματα στὴν ἀρχὴ εἶνε σὰν τὰ μικρὰ δεντράκια· εὐκόλα τὰ ξερριζώνεις· ἂν ἀφήσῃς ὅμως τὸ κακὸ καὶ μεγαλώσῃ μαζί μὲ τὴν ἡλικία, τότε γίνεται γέρικο πλατάνι, καὶ δὲν ξερριζώνεται. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται **προσοχὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ ἡλικία**. Θὰ ἴθελαι νὰ ἴχα μπροστά μου ὄλους τοὺς γονεῖς, νὰ κρούσω τὸν κώδωνα καὶ νὰ τοὺς φωνάξω· Προσοχή! ὄχι στὰ πορτοφόλια, ὄχι στὰ κτήματα, ὄχι στὶς δουλειές, ἀλλὰ στὰ παιδιὰ. Προσοχὴ στὶς **συναναστροφές** μὲ φίλους καὶ φιλενάδες· μιὰ κακὴ συναναστροφὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ παιδί. Τὸ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸ εἶπαν

οἱ ἀρχαῖοι, τὸ εἶπε κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**Φθειρουν ἢθη χρηστὰ ὀμιλία κακαί**», καταστρέφουν τὸν ἄνθρωπο οἱ κακὲς παρέες (Α' Κορ. 15,33). Προσοχὴ ἀκόμη στὰ **ἀναγνώσματα** (βιβλία, περιοδικὰ, μυθιστορήματα)· ἓνα βιβλίον κακὸ εἶνε φαρμάκι, θανατώνει. Προσοχὴ στὶς **ταινίες** - τὰ θεάματα· ἀπὸ ἑκεῖ βγαίνουν ἐγκληματίες. Προσοχὴ στὶς **ἐκδρομές**· μπορεῖ ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ τὸ παιδί νὰ γυρίσῃ ράκος. Προσοχὴ μέρα - νύχτα.

● Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσοχὴ τί ἄλλο χρειάζεται; Κάτι ποὺ τὸ λησμόνησαν οἱ γονεῖς· **τιμωρία**. Naί· ἀλλοίμονο ἂν δὲν τιμωρῆς τὸ παιδί. Χαρὰ στὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα ποὺ ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τιμωρῇ· ὅταν πεθάνουν, τὸ παιδί θὰ θυμᾶται ὄχι τὰ χάδια ἀλλὰ τὶς τιμωρίες τους. Βλαστημάει τὸ παιδί μπροστά σου, λέει αἰσχρά, κ' ἐσὺ γελάς; Φωτιά σ' ἐσένα, φωτιά καὶ σ' αὐτό.

● Ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν προσοχὴ καὶ τὴν τιμωρία χρειάζεται καλὸ **παράδειγμα** ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα. Τὸ παιδί δὲν προσέχει τὰ λόγια· προσέχει τὴ διαγωγὴ, τὴ ζωὴ. Μόνο γονεῖς ποὺ ζοῦν τὸ Χριστὸ μποροῦν νὰ φυτέψουν στὰ παιδιὰ χριστιανικὲς ἀρετὲς καὶ νὰ τὰ κάνουν παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ μας.

● Εἶπα προσοχὴ, τιμωρία, παράδειγμα, μὰ κάτι λησμόνησα· παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, πατέρα - μάνα, στὰ γόνατα, στὴν **προσευχὴ!** νὰ παρακαλῆτε τὸ Θεὸ νὰ φωτίσῃ τὰ παιδιὰ σας· ἂν δὲν τὰ φωτίσῃ, δὲν θὰ γίνῃ τίποτα.

* * *

Δύσκολο πρᾶγμα ἡ ἀνατροφή καὶ ἀγωγή ἐνὸς παιδιοῦ, σήμερα μάλιστα. Κι **ἂν οἱ γονεῖς ἀμελήσουν**, ἢ τιμωρία θὰ ἴνε μεγάλη. Ἐνας μελλοθάνατος κακοῦργος φώναζε στὴ μάνα του· Ἐσὺ φταῖς, γιατί ὅταν ἔκλεψα ἓνα ἀβγὸ δὲ μοῦ ὄσπασες τὸ χέρι, ἔτσι ἔφτασα νὰ γίνω ἐγκληματίας.

Ἄς προσέξουμε λοιπὸν ὅλοι. Νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ στὸ παιδί. **Τὸ κράτος** -τὸ λέω μὲ λύπη- δὲν προσέχει. Κι ὄχι μόνο αὐτό· δυστυχῶς αὐτὸ εἶνε ὁ μεγαλύτερος διαφθορεὺς τῆς νεότητος. Μὲ πλῆθος τρόπους σπρώχνει στὴ διαφθορά. Γι' αὐτὸ εἶνε δύσκολη ἢ ἀγωγή.

Ἄν προσέξουμε, ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ βγῆ μιὰ νέα γενεά, χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, χαρὰ τῶν ἀγγέλων, χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄν τ' ἀφήσουμε χωρὶς φροντίδα, τότε κρίμα στὰ χρήματα, στὰ σπιτία, στὰ γεφύρια...· ἅμα μεγαλώσουν, θὰ γίνουν φαῦλοι, διαρρηκτες, **ἐπικίνδυνοὶ ἄνθρωποι**, θὰβάλουν φωτιά νὰ τὰ κάψουν ὅλα.

Νὰ προσέξουμε τὰ παιδιὰ! φωνάζει τὸ εὐαγγέλιο· γιὰ νὰ ἴχουμε τὴν **εὐλογία** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**